

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Molbech, Christian (1812-08-25)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Molbech, Christian (1812-08-25)", i *Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling*, Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn), s. 78. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991704-000-shoot-L0019917040000033.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Molbech.

Gamle Kjøgegaard, den 25. Aug. 1812.

Du seer, kiære Grundtvig! at Danmark endelig har mig igien — om ikke i eet og alt, dog, troer jeg, i Hovedsagen den samme, som da jeg reiste ud. Man siger ellers om mig, at jeg er bleven rastere efter min Reise, og selv føler jeg i det mindste, at min physiske Constitution, uagtet et vist ikke ordentligt Liv, er bleven stærkere. At jeg ogsaa efter min Reise lettere bevæger mig i Verden end før, og i det Hele føler mig friere — agter jeg ikke for en af dens mindste Fordele. At jeg ellers i Sverrige har været den samme, som i Danmark, kunde ogsaa min Reises Daarligheder lære dig, om jeg gad eller vilde fortælle dem.

Jeg har lært at kiende et raskt, kiækt, frihedsaandende Folk — som imidlertid neppe er, hvad det knude være. Jeg har sporet i flere Dele en bedre Aand, end hos os, uden at jeg dog troer, man i det hele kan sige, at Sverrige er bedre end Danmark. Det er vist, Almuen i de fleste Provindser, som jeg har giennemreist, er mere værd, end hvad jeg kiender af den danske Almue; men dette strækker sig jo heller ikke videre end til den siællandste. Større Frihed hersker vel i Sverrige end hos os; men ikke maae vi troe, at Alt hvad som glimrer, er virkeligt. Det laders. 79skiønt, at Folket samles, for selv at beskatte sig og stadfæste eller forandre sine Grndlove — dog ere Rigsdagene nuomstunder ikke meget andet end kostbare Comedier, som Landet maa opføre for Hoffet. I det mindste har den, som i Aar er holdt, oæret af liden Betydenhed, og uben noget mægtigt Oppositionsparti. Regieringen vover jeg vist ikke at bedømme. Den er vel i det mindste i Formen bedre end vor, og dog maaskee i flere Dele mindre populair og liberal. At man imidlertid i Sv. i det mindste har bevaret gamle Former, som dog altid give Friheden noget Hegn — er altid en herlig Sag. At der ogsaa i Sverrige, i hvor meget den nærværende Generation er sløvet, gives flere Mænd af Kraft, end hos vs — troer jeg. I det Hele er Sverrige bleven mig meget siært — mere dog maaskee, forbi jeg der har levet saare behageligt, end fordi jeg har fundet stor Overflødighed af nordisk Aand — som i det mindste i de høiere Stænder vift ikke trykker Mange. — Litteraturen staar unegtelig under vor. Dens interessanteste Side er Trykkefriheden, som nu dog har faaet Indskrænkninger. Diærtv har man i disse Aar opløftet sin Stemme mod Hofpartiet og Mange af de Mægtige; men nu er det formodentlig forbi. I den æsthetiske Deel af Litteraturen er man, som Du veed, langt tilbage. Imidlertid finder en Giæring Sted, som gjør den meget interessant. En ny, tydskromantist Skole er opstaaet og fefter kiækt imod den gamle franskacademiske, men er endnu i sin Barndom. Den første blandt Sverriges yngre Digtere, Atterbom, har jeg lært at kiende. Han lover meget, kun 22 Aar gammel, men er i høi Grad sygelig og tungsindig. — Herintet mere; om Noget kommer i Trykken over min Reife, skal der ogsaa findes, hvad jeg kan sige om den svenske Literatur.

Tak, forbi Du har besøgt Carlsen! Dette Vidnesbyrd om Dit Venskab for mig har glædet mig uendeligt. Lad det ikke blive sidste Gang Du kommer paa et Sted, hvoret Par af de bedste Mennesker, jeg kiender, leve. Du vil. 80da ogsaa finde, at Carlsen er et Menneske med ualmindelige Naturanlæg og megen Originalitet; og hans tilkommende Hustru, skiøndt udannet, en af de ædelste og reneste kvindelige Naturer. Hun elsker min Søster ubeskrivelig høit; men ogsaa uden dette vilde jeg holde saameget af hende, som af saare faa andre Mennesker. — Jeg føler mig her i disse Øieblik saa inderlig glad og lykkelig i denne Kreds af lutter gode og naturlige Mennesker. — Desværre skal jeg om faa Timer forlade dem. Jeg kom i Aftes og reiser til Middag — og paa Fredag atter til — Stockholm. Du kan heraf slutte, at man ei har været utilfreds med min forrige Reise. Jeg har talt baade med Kongen og Prinds Christian, og fundet begge meget naadige; men Moldenhawer, som Du kan tænke, meget unaadig. Vel er det, at jeg har min Bestallittg i Lommen, men M.s uartige — i al Fald høist ukloge Opførsel har betaget mig meget af min Lyst til at blive ved Bibliotheket. Mere herom, naar vi en Gang samles. Gud veed, naar dette skeer! — Jeg bliver i Stockholm saa længe jeg kan. Skriv mig dog endelig til, og send Dine Breve, skrevne paa tyndt Papir, til Dons. Jeg skal see at være lidt flittigere end forrige Gang.

Med de venligste Hilsener til Dine ærværdige Forældre

Din
hengivne Ven C. Molbech.